

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

APARE DUMINECA
Redactor: Pr. Ilarion V. Felea

ABONAMENTE:
Pentru 1 an 300 Lei; 6 luni 150 Lei

Prețuiți prețul răscumpărării!...

Vremurile mari pe cari le trăim creștinii de azi și vremurile mari prin care trece neamul nostru românesc, cer și poruncesc o trăire mai creștinească și mai românească. Pentru o chemare la această trăire, noi cei de azi nu avem cuvinte. De aceea am ales cuvintele Sfintei Scripturi, lăsate de sfântul apostol Petru.

Când Mântuitorul nostru Hristos vestise ucenicilor săi că le va întemeia taina sfintei Cuminecături, Petru a fost care a răspuns: „Doamne, tu ai cuvintele vieții veșnice...” Mai târziu, plin de Duh Sfânt, s'a invrednicit și Petru să ne lase cuvinte ale vieții veșnice: „Nu cu lucruri stricacioase, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați, ci cu sângele cel scump”.

Luminează, Doamne, mintea și inima noastră, să cunoaștem, să credem și să trăim și noi ce ni se poruncește prin aceste cuvinte.

I.

Ce spune sf. ap. Petru tuturor creștinilor? Ați fost răscumpărați dintr'o robie grea. Prin păcatul strămoșilor, prin înstrăinarea părinților voștri de Dumnezeu, prin certele, neînțelegerile și nelegăturile voastre v'ați făcut fii ai celui rău, prizonierii și robi vrășmașului lui Dumnezeu și al vostru.

Din această robie ați fost răscumpărați. Răscumpărarea prizonierilor din războaiele între împărății se făcea pe vremuri, prin bani grei, prin mult argint și mult aur. Părinții sau fiii și rudele prizonierului își adunau tot ce aveau de preț și trimiteau pentru răscumpărarea celui din robie.

Sfântul apostol Petru spune tuturor creștinoșilor: Voi ați fost răscumpărați de însuși Fiul lui Dumnezeu. Ar fi putut Fiul lui Dumnezeu să adune și să dea pentru răscumpărarea voastră toate comorile de pe fața și din adâncul pământului: tot argintul, tot aurul și toate pietrele scumpe. Hristos Domnul însă a dat scumpul său sânge, s'a dat pe sine jertfă mai presus de toate jertfele, ca pe noi să ne răscumpere.

Ce prețuește argintul și aurul în fața sângelui, în fața vieții? Cel bogat și cel sărac ar fi gata să dea orice, oricât, numai ca să-și scape sângele, viața. Iar Hristos Mântuitorul, nu pentru sine, ci pentru noi creștinii și-a dat de bună voie sângele, viața.

Pentru aceasta porunca sfântul apostol Petru: „...nu vă potriviți poftelor de mai înainte, din timpul neștiinței voastre, ci după Sfântul care v'a chemat, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră... știind că nu cu lucruri stricacioase, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați, ci cu scumpul sânge al lui Hristos, ca al unui miel nevinovat și neprihănit.”

II.

Dar nouă, Românilor, ce poruncă ne dau azi aceste cuvinte ale Sfintei Scripturi?

Din depărtatele vremi ale istoriei, stră. bunii neamului nostru s'au sfâșiat unii pe alții, și-au vărsat sângele de frate, de pare că era un blestem. N'au fost deajuns năvălirile atâtor neamuri străine cari jinduiau bogățiile și frumusețile pământului românesc. Ne-am războit și frații cu frații. Pentru păcatul vrajbei dintre frați am ajuns în robia altor împărății. Iată o singură pildă:

În războiul trecut lupta un regiment din armata rusească cu unul din armata austro-ungară. Un soldat din regimentul austro-ungar s'a oprit să panseze rana unui camarad și l-au ajuns „dușmanii”. Unul dintre „dușmani” s'a oprit și a întrebat pe cel ce lega rana: Moldo. veni sunteți? — Moldoveni, a răspuns. — Și noi tot Moldoveni. Erau două regimente de Români sub steagurile alor două împărății străine. Erau robi la doi stăpâni și erau puși să se bată frate cu frate.

Din robiile acelea am fost răscumpărați odată, dar păcatele noastre n'au încetat. Am fost adunați de Dumnezeu într'o singură țară, mare și frumoasă și bogată, pe care am schi-

monosit-o și am slăbit-o și am sărăcit-o cu păcatele noastre, care nu mai conțineau. Ne-am certat unii cu alții, pentru că unii eram dincoace, alții dincolo de Carpați, unii dincoace, alții dincolo de Mureș, dincoace și dincolo de Prut. Certatu-ne-am pentru că unii eram într'un partid, alții în alt partid politic.

Ca o nouă pedeapsă pentru păcatele în care ne-am învechit și învârtoșat ne-au venit alte robii mai grele, mai dureroase.

Iar astăzi se jertfesc alte valuri de sânge, alte mii de vieți pentru o altă desrobire și răscumpărare.

Ști-vom noi măcar de aci încolo să prețuim prețul scump al răscumpărării fraților noștri? Ști-vom să începem o trăire nouă, în iubire, în bunăînțelegere, în pace, în ajutorarea celor mai slabi?

Sângele care se varsă în zilele noastre pentru răscumpărarea fraților va striga la cer, ca sângele lui Avel și va cere pedeapsă și blestem peste cei ce se vor mai certa și se vor mai sfâșia și blestemul și pedeapsa ar fi îngrozitoare.

Sângele care se varsă va striga la cer și va cere binecuvântarea lui Dumnezeu peste cei cari vor înțelege să înceapă o trăire nouă, mai românească, mai frățească și mai creștinească.

Prin sângele scump care se varsă astăzi ni se pune în față blestemul și binecuvântarea și sângele ne chiamă să alăgem.

O viață nouă se deschide în lume pentru fiii neamului nostru. Fă-ne, Doamne, vrednici de viața ce ni s'a deschis prin harul tău și cu scumpul sânge al fraților noștri.

Prot. F. Codreanu

Emigrația rusă, aspirațiunile ei politice și religioase

(După A. Miroglio)

A. Miroglio are un studiu interesant, în care descrie scene istorice și însușă idei din tragedia vieții rusești. Începe cu primele zile ale lunii Noiembrie 1917 petrecute la Petrograd — când Lenin și adepții săi au dat lovitură de Stat și au organizat prin teroare paradisul comunist. Față de evenimentele petrecute, peste două milioane de locuitori și-au părăsit țara. Despre acest fapt istoric, Bérdiaeff spune, că numai în Diaspora iudevească mai are analogie.

Prin două puncte principale au emigrat Rușii în număr mai mare, prin Constantinopol și Vladivostok. Ei s'au împrăștiat în toată lumea, muncind din greu pentru existență.

Frank filosoful rus al emigranților a consacrat o serie de conferințe cu privire la subiectele fundamentale ale gândirii religioase ruse ale emigranților.

Un idol principal al Rușilor a fost „idolul Revoluției”. Toți Rușii înainte de 1905, când ajungeau la vârsta maturității, gândeau prin prisma Revoluției, dorind să schimbe regimul țarist și se inaugurează o bunăstare și frățietate universală. Ei voiau să distrugă armatura politică și socială, să înlocuiască vechii oameni ai regimului și astfel să înlocuiască răul cu binele. Stângă reprezenta dreapta binelui, iar dreapta a răului. Și acest fel de a gândi a început să se răspândească în filosofie și religie. Toate valorile spiritului uman au fost judecate în raport cu Revoluția, sau mai bine zis cu propaganda revoluționară. Această idee revoluționară a fost susținută de idolatria Poporului, considerată ca o imagine a perfecțiunii. A trece pe partea poeziei, a declara război dușmanilor poporului — aceasta a fost misiunea religioasă a intelectualului... Și astfel s'au găsit mii și milioane de tineri ruși, suflete de elită ale

„intelenței”, cari au acceptat această misiune a sacrificiului vieții lor pentru înnoirea Rusiei prin revoluție.

Iată tragedia, marea tragedie a anului 1905. În urma progresului și a spiritului critic dezvoltat, tentativele revoluționare au câștigat teren tot mai mare, și așa masele odată cucerite s'au ajuns la dezastrul din 1917.

Meditația exilului a devenit pentru Ruși un examen de conștiință, un efort de a vedea clar erorile trecutului. Mulți din ei spun, că viața a pus în lumină adevărata minciună a socialismului sau a spiritului revoluționar. Pe viitor vor trebui să se pună în serviciul idealurilor contrare: trebuie proclamată cu sfârșit de proprietatea privată, restabilită monarhia, credința puternică în principiile conservării politice și sociale, etc.

Holul revoluției este un caz particular al „idolului politic”, și e destul să străbatem istoria și vom vedea că revoluțiile, toate au ceva asemănător cu cea rusească.

„Toată tristețea și tot răul care domnește pe pământ, toate valurile de sânge și de lacrimi, toate calamitățile, umilințele și suferințele sunt nouăzeci și nouă procente rezultatul voinții de a realiza binele și de a extermina răul, rezultatul credinței fanatice a câtorva principii considerate ca sfinte... a unor acțiuni și voințe absolut egoiste și criminale”.

Ce drum vom alege? Vom condamna toată ordinea socială și guvernământul, vom deveni discipolii lui Tolstoi? Nu! fiindcă asta ar însemna să ne prosternăm în fața altui idol, al deștei, anarhia. Al treilea idol pe care l-au primit cu multă bucurie Rușii a fost „Cultura” occidentală.

Filosoful Frank vorbește apoi despre „întâlnirea

cu Dumnezeu cel viu" care-i un mister a sufletului, a fiecărei suflet. Intelectualul rus descoperă că ceea ce căutam noi, lumea posedă de nouăsprezece veacuri. De nouăsprezece veacuri Adevărul a fost anunțat lumii. Adevărul adevărat a apărut în lume și a fost revelat oamenilor. Noi azi suntem oboșiți de atâtea discuții, a atâtea idei, noi am pierdut credința în noi înșine, ori Hristos a spus: „Fericiți sunt cei săraci cu duhul, că acelora este Impărăția Cerurilor“. Dumnezeu este dragoste, El există pentru noi ca și un Tată bun, un Părinte Etern și Atotputernic. Noi căutam adevărul căutam adevărul vieții, un drum care să ne lumineze calea și să ne oțelească puterile trupesti și sufletești. El a spus: „Eu sunt calea, adevărul și viața“ și cu aceste trei cuvinte exprimate, ne-a arăt adevărul autentic și absolut. Toate cuvintele sfinte, sunt o învățătură metafizică, cari își au originea în viața eternă.

Existența reală nu i un vis, nu i o simplă id e după expresia lui Hegel. Ființa adevărată este viața eternă, forța atotputernică și creatoare a Dragostei. Ea a creat viața nouă. Ea este dragostea infinită care vindecă rănilor și învie morții...

Drumul pe care-l face azi omenirea, spune Frank, este drumul durerii și al ispășirii... „Noi Rușii cari am descins din iad, și care am gustat mai mult ca alții fructele amare și ticăloase ale Babilonului, ne vom sprijini reciproc ca să regăsim calca renașterii spirituale“.

Aceasta este experiența și convingerile de seamă religioase, nu numai ale filosofului Frank, ci a întregului grup de gânditori, a elitei din emigrația rusă. Este o pagină de mărturisire dureroasă și de mândrie națională în tot ce spun ei. Elita intelectuală a Rusiei a fost o elită religioasă și pozitiv creștină. Filosofii, savanții, artiștii emigranți, spun că trebuie cu toții să se întorcă înspre Domnul Iisus Hristos și în același timp ei mai anunță o renaștere a Bisericii. Și vocea lor nu va suna în deșert. Și în Rusia există semnele unei renașteri religioase.

Biserica ortodoxă persecutată până acum, va ajunge victorioasă, grație credinței puternice a maselor poporului; lumina Sa va străluci din nou. Conferințele oficiale ale ateismului sunt ca rezultat tocmai stimularea zelului credinței.

Regenerarea se așteaptă și din partea tineretului. Tineretul patriot, bogat în aspirațiuni superioare, a început pretutindeni pe unde se află exilat o mișcare de regenerare religioasă. — o mișcare creștină și ortodoxă. Geneza acestei mișcări o găsim în Federația universală a studenților creștini, organizație misionară mondială puțin cunoscută; ea este opera creștinismului militant. Ea grupează pe toți acei tineri cari îmbrățișează cauza creștinătății în frațietate și i pune în serviciul lui Hristos, uniți în jurul Bisericii invizibile și cu respectul Bisericii vizibile și a convingerilor alese, merg înainte străbătând toate obstacolele. Profesorii ruși au luat inițiativa unor cercuri mai bine zis adunări de studii, unde

discută problemele cele mai interesante ale vieții religioase rusești; e destul ca cineva să citească câteva pagini de Dostoievski, și începe a desbata cele mai multe probleme: despre Dumnezeu, viață și moarte. Tineretul rus a început o lucrare misionară prin com-patrioții lor. Federația tineretului rus va înscrie pagini glorioase de creștinism. Incepând cu citirea Sfintei Evanghelii, cu liturghia și tainele sfinte, rând pe rând bogățiile vieții și credinței ortodoxe țin trează flacăra luminii spirituale. **Emigranții ruși așteaptă mântuirea dela Hristos; El va salva patria, fiindcă în El stă adevărul. Biserica este iubită, și dragostea aceasta se manifestă la preoții și Episcopii Bisericii ortodoxe. Binecuvântările solicitate din atâtea părți, sunt dovezile cele mai de seamă. Și așa între cler și laici a luat naștere o colaborare admirabilă, pentru realizarea idealului ortodox.**

Fiecare arbore bine îngrijit dă și fructe. Sub impulsivitatea mișcării tineretului rus s'a creat Facultatea rusă de Teologie ortodoxă dela Paris, unde se găsesc profesori și elevi. Ortodoxia în inima Orașului Luminii acolo se întâlnesc filosofii apusului cu ai răsăritului și și îmbogățesc cunoștințele și unii și alții. După expresia lui Berdiaeff, Rușii sunt răspândiți în lume și n deoseb' în Occident nu numai din voința bolșevicilor, ci și prin voința lui Dumnezeu; și nu trebuie văzut numai suferințe în acest exil, ci și o misiune bine determinată, o misiune de pe urma căreia patria rusă va beneficia, fiindcă i de esență religioasă.

Ortodocșii ruși datorită integrității credinței au imprimat studenților creștini *spiritul misionar*.

Suflelul rus îl găsim în toată frumusețea radioasă, în Alioșa Karamazoff, copilul loial, consacrat studiului, avid după dreptate, căutându-o prin credință și trăind pentru „nemurire“.

Viitorul va adevări, dacă aceste aspirațiuni ale rușilor emigranți se vor împlini și în patria lor, sau nu.

Prof. C. Rudneanu

„... Când veți auzi de războaie...“

„Chiar războiu de se va stârni, eu tot voi nădăjdui“ (Ps. XXVI, 5).

Versul psalmistului, „Chiar războiu de se va stârni“, nu mai e astăzi pentru noi o presupunere. Războiul e stârnit. A amenințat cât a amenințat, a chinuit mințile, a enervat luni, ba chiar ani de zile, ca însăfârșit să fie aci. Partea a doua din acest verset dar: „eu tot voi nădăjdui“ e actuală și are ceva de grai fiecăruia dintre noi.

Când ți se duce soțul ori fiul, când auzi tunul bubind, când aștepti din clipă în clipă vestea cea mai rea posibilă, când ți se cere să dai sau să ți, părăsești avutul, repede poți fi descumpănit. Totuși, cuvântul de ordine să fie acesta: „Eu tot voi nădăjdui“.

Deși e războiul aci, războiul care înfrică și zăpăcește, eu voi fi liniștit și cu sânge rece. Deși e vreme de

amărăciune și îndoială, când pot ajunge să am pe buze cuvinte ca acestea: „Dumnezeu meu, pentru ce te-ai despărțat fără să mi ascuți graiurile și fără să-mi ajuți?” (Ps. 21.1), eu nu mi voi pierde credința în Dumnezeu. Mi-e tot una, fie că plec spre a înfrunta moartea, fie că rămân să ajut, să mângâi și să împart mizeria cu cei slabi și părăsiți. Oriunde aș fi mă consider în slujba lui Dumnezeu și a Neamului.

* * *

„...fiecare când îi vine rândul și fiecare în fața casei sale” (Neem. VII, 3).

Cuvintele acestea vreau să spună că fiecare e folositor, fiecare trebuie să-și aibă locul pentru apărarea țării sale. Mobilizatul atunci când îi vine rândul iar civilul în casa sa.

Nimeni nu trebuie să se creadă nefolositor, prea tânăr ori prea bătrân. În vreme de războiu mai mult decât ori când, țara trebuie să fie ca un furnicar, ca un știubei în care fiecare să facă ceva.

Porunca lui Neemia, mai vrea să spună și aceea, că fiecare să aibă o singură treabă: aceea din casa sa; din locul unde te-a așezat Dumnezeu. E un consemn de disciplină așadar. Să faci nu ceea ce ți-ar conveni să faci, ci ceea ce ești dator. Nu-i vreme de ales în lucru. Numai în felul acesta, cei cari rămân întăresc și încurajează pe cei cari pleacă și invers.

Pentru creștin, „fiecare în fața casei sale” are un foarte adânc înțeles. El știe, că pentru a răspunde cu vrednicie la chemarea patriei, trebuie să fie întâi și întâi prăznicul credincios din fața „cămăruței” sale: sufletul.

P.

Doamne, astăzi Ție...

Doamne, astăzi Ție,
Toți ne cucerim:
Țara noastră scumpă
Iar să o primim...

Nu lăsa, o Doamne,
Jertfa în zadar...
Neamul nostru iarăși
Luptă cu barbar.

Peste zeci de veacuri,
L-ai ținut viteaz,
Fă ca de-azi 'nainte
Să fie mai treaz...

Doamne, astăzi Ție,
Rugi lți înălțăm:
Scapă Țara Noastră,
De g-eul blestem...

Și refă-ne iarăși
Vechiul nost' hotar;
Frații să se strângă
În zid unitar !...

Pr. Teodor Sărac

Despre ce să predicăm ?

În Dumineca VI. după Rusalii, 20 Iulie 1941, să predicăm despre țința vieții omenești.

Dumnezeu a făcut pe om luând țărână din pământ și a suflat în fața lui suflare de viață și s'a făcut omul cu suflet viu (Fac. 2 v. 7). Omul poartă în sine chipul lui Dumnezeu, adică este „neam al lui Dumnezeu” (F. Ap. 17 v. 28) după ființa sufletului său nemuritor, și este chemat la asemănarea cu El, ceea ce înseamnă desăvârșirea însușirilor sufletești primite, după prototipul său dumnezeesc (Fac. 1 v. 26).

Chipul lui Dumnezeu este în fiecare om, chiar și în cel păcătos, asemănarea Lui însă nu aparține tuturor. Chipul este partea neschimbabilă a sufletului omenească, asemănarea se poate schimba la infinit, înălțând sau întunecând chipul lui Dumnezeu în suflet.

Compus din trup muritor (lumea văzută) și suflet nemuritor (lumea nevăzută) omul trăiește aci pe pământ o viață: trupească și sufletească, care nu trebuie să se contrazică ci să se completeze, în urmărirea aceluiaș scop care constituie rostul vieții pământești: „Fiți desăvârșiți precum Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit” (Mt. 5 v. 48).

Viața trupească, mărginită în timp, este asemănată în Sf. Scriptură cu: călătoria unui strein (Fac. 47 v. 9); apa ce curge (II. Imp. 14 v. 14); vântul (Iov. 7 v. 7); umbra (I. Par. 29 v. 15; Iov. 8 v. 9; 14 v. 2; Ps. 101 v. 11; 143 v. 4; Ezek. 6 v. 12; Ecl. 8 v. 13); fugarul (Iov. 9 v. 25); corabia în mers (Iov. 9 v. 26); vulturul ce-și urmărește prada (Iov. 9 v. 26); floarea (Iov. 14 v. 2; Ps. 102 v. 15-16; Is. 40 v. 6; I. Petru 1 v. 24); zile măsurate pe degete (Ps. 38 v. 7); somnul, sau straja în noapte (Ps. 89 v. 5); ca un paianjen anii nostri s'au socotit (Ps. 89 v. 10); fumul (Ps. 101 v. 3); coliba păstorului (Is. 38 v. 12); firul țesătorului (Is. 38 v. 12); iarba (Ps. 89 v. 5-6; 102 v. 15; Is. 40 v. 7; I. Petru 1 v. 24); aburul (Iac. 4 v. 14). Cu toată scurtțimea, viața pământească ne este dată pentruca în timpul ei să ne pregătim pentru a agonisi viața cea vecinică.

Trupul nostru este templul Duhului Sfânt (I. Cor. 6 v. 19) care locuiește întru noi. El este răscumpărat cu prețul sângelui lui Hristos, și împreună cu sufletul din noi sunt ale lui Dumnezeu (v. 20). Grija prea mare pentru cele trupesti este zadarnică, fiindcă tot ce avem este dela Dumnezeu (I. Cor. 4 v. 7), care ne dă toate cele de trebuință (Mt. 6 v. 25-33). Nimeni nu-și urăște trupul, ci-l hrănește și încălzește (Efes. 5 v. 29), însă nu trebuie să purtăm atâta grijă de trup, încât să-i deșteptăm dorințele (Rom. 13 v. 14). Trăind numai o viață trupestă ne coborim la treapta animalelor. Trupul nostru are să servească de ajutor sufletului pentru săvârșirea faptelor bune (Efes. 2 v. 10). Suntem datori a înfățișa trupurile noastre ca o „jertfă vie, sfântă, Domnului bineplăcută” (Rom. 12 v. 1; I. Petru 2 v. 5), punându-le numai în slujba lui Dumnezeu. Ori de mâncăm, ori

de bem, ori de slujim cuiva, ori de facem ceva cu cuvântul sau cu lucrul, toate să le facem ca pentru Dumnezeu și spre mărirea Lui (Rom. 14 v. 6; I. Cor. 10 v. 31; Efes. 6 v. 5-8; Col. 3 v. 17, 22-24; I Petru 4 v. 11).

Viața sufletească este scara pe care ne putem înălța la asemănarea cu Dumnezeu. Ea se naște din credință, crește prin harul lui Dumnezeu și se hrănește din rugăciune și cuvântul lui Dumnezeu (Mt. 4 v. 4). Are o vârstă copilărească (I. Cor. 3 v. 1-2), una tânără și alta matură (Efes. 4 v. 13; I. In. 2 v. 12-14). Trebuie să ne rugăm pentru creșterea și sporirea ei (I. Petru 2 v. 2).

Sufletul nostru nemuritor este mai de preț decât toate bogățiile lumii laolaltă (Iov 2 v. 4; Mt. 16 v. 26). Icoana lui Dumnezeu o purtăm în suflet prin aceea că: a) avem conștiința de noi înșine (suntem ființă personală); b) prin religie cunoaștem pe Dumnezeu și putem sta în strânsă legătură cu El (cunoașterea Lui e culmea înțelepciunii); c) înțelepciunea se manifestă prin darul vorbirii; d) avem voință liberă; și e) ne putem desăvârși sufletește după chipul lui Dumnezeu. Inzestrat cu aceste însușiri sufletești omul tinde spre ținta vieții sale: fericirea.

Omul nizește neincetat spre ceace iubește și consideră pentru sine ca bine suprem. Inzadar am căuta fericirea (ținta finală a vieții) în om, adecă în desăvârșirea lui trupească (bogăție, sănătate, putere etc.) sau spirituală (știință, artă, înțelepciune, etc.). Sufletul nemuritor nu poate fi fericit decât aflând o țintă care să fie vecinică și nemărginită, iar aceasta este numai Dumnezeu. „Dumnezeu este izvorul fericirii noastre, El este scopul tuturor tendințelor noastre. Noi tindem spre El cu dragoste, ca realizând tendința să ne liniștim. În măsura în care realizăm această tendință, în aceea și suntem fericiti” (Fer. Augustin).

Pe Dumnezeu nu-L putem cunoaște decât iubindu-L. Ni-e ușor a-L iubi, fiindcă El ne iubește mai întâiu pre noi (In. 3 v. 16; I. In. 4 v. 9, 16). Nu putem cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu decât în Iisus Hristos (In. 1 v. 18; 10 v. 30; 12 v. 45). Cine cunoaște pe Iisus Hristos (persoana, învățătura și faptele Lui) și-L iubește (implinește poruncile Lui; In. 14 v. 21) acela are viața cea vecinică (In. 17 v. 3; I. In. 5 v. 20), fiindcă în acela trăește Hristos (Gal. 2 v. 20), care este „invierea și viața” (In. 11 v. 25).

Rostul vieții noastre pământești este desăvârșirea morală. Aceasta se îndeplinește: iubind mai presus de orice pe Hristos, implinind poruncile Lui, sporind în lume binele, lumina adevărului și dreptatea, conlucrând astfel la zidirea împărăției lui Dumnezeu. Prin desăvârșirea morală atingem ținta vieții: unirea cu Dumnezeu, izvorul fericirii vecinice.

„Toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm”.

„Strămtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cari o află” (Mt. 7 v. 14).

„Viața și moartea am pus înaintea feții voastre și binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca să trăești tu și sămânța ta” (Deuter. 30 v. 19).

Cărți și Reviste

Pr. Constantin I. Gheorghe : Popa Șapcă.
Pitești 1941.

E vorba de luptătorul revoluționar dela 1848, preotul Radu Șapcă din parohia Celeiu-Romanați, care împreună cu cărturarii naționaliști: I. Heleade-Rădulescu, N. Bălcescu, D. Bolintineanu, I. Ghica, frații Brătianu, și alții, au ridicat steagul revoluției pentru „Dreptate și frăție”. În mișcarea care avea de scop emanciparea țărânilor române și eliberarea țiganilor, de clacă și iobăgie, pr. R. Șapcă a jucat rolul unui mare agitator al maselor populare. Era deopotrivă „un trudnic muncitor al pământului și un râvnitor slujitor al Altarului”. Cuvântul lui de foc aprindea sufletele și mângăia inimile credincioșilor din popor, care în curând îl trecură în legendă prin cântecul ce trecea din gură în gură:

„Să trăiască Popa Șapcă
C'a scăpat Țara de clacă!...”

Autorul îi prezintă figura impunătoare și activitatea de luptător popular într'o istorisire scurtă și cuprinzătoare.

Pr. Racoveanu-Nera : Misionarism și Artă. Caransebeș 1941.

Părintele autor descrie activitatea culturală-artistică și descinderile misionare pe care le-a desfășurat „Corul Catedralei” din Caransebeș, de sub conducerea distinsului profesor C. Vlad, în centrul Episcopiei și prin satele și orașele Banatului.

E o bună contribuție monografică privitoare la lucrarea lăudabilă a corului caransebeșan.

Const. Nonea : Gh. A. Cuza, poetul evlaviei moldave. Iași 1941, 20 pagini.

Lucrarea este o dare de seamă asupra sentimentului evlaviei în sonetele poetului moldovean Gh. A. Cuza.

În contrast cu celalalt poet moldovean Alex. A. Philippide, care-i un necredincios, Gh. A. Cuza este „un convins credincios și un vajnic păstrător al tezaurului național”. Pe când Philippide nu află în cântecele clopotelor decât „scârbă și obidă”, Cuza ascultă în ele frământările sufletești ale Neamului:

„Se sbat în turn ca fiarele 'n zăbrele:

E plâns în glasul lor, și răsvrătire,

Și poate-i năzuința țării mele!”

În sufletul poetului Cuza se agită toate durerile și aspirațiile creștine ale moldovenilor, pe care el le

aseamăna cu răstignirea și învierea Domnului. Naționalism și creștinism, pământ și datini străbune, toate formează în poezia lui o sinteză fericită, o ecumenicitate în care s'a zămislit neamul nostru.

În felul acesta Gh. A. Caza deși apare târziu la ospățul poeziei, se manifestă în plină maturitate artistică și ce e mai important: autentic și pe linia glorioasă a poeticii naționale.

Duh și Adevăr. Organ omiletic al preoțimei din Eparhia ort. rom. a Timișoarei.
Redacția și administrația: Timișoara II, str. Șaguna 12.
Abonamentul anual 180 lei.

Predica este pentru preot o datorie și preocupare esențială. Nu poate să fie cineva preot al lui Hristos și slujitor credincios al idealurilor Bisericii, fără să aibă grija permanentă asupra subiecților despre care va vorbi poporenilor. Predica este „arma cuvântului”, este latura misionară, profetică și didactică a preoției.

În Episcopia Aradului s'a dat și se dă predicii o atenție așa după cum se cuvine. De la venirea în fruntea Eparhiei, P. S. S. Parintele Episcop Andrei a introdus în revista „Biserica și Școala” rubrica „Despre ce să predicăm?” — în care se publică după un plan prestabilit și săptămână de săptămână schițe și predici pentru toate Duminicile și sărbătorile. Este o înfăptuire unitară în toată Patriarhia.

Pe linia acestor griji permanente de-a predica și de-a avea totdeauna la îndemână subiecte potrivite, apare la Timișoara, sub patronajul P. S. S. Parintelui Episcop Vasile și sub direcția P. C. S. Parintelui prot. Dr. Ștefan Cioroianu revista lunară „Duh și Adevăr”. În comitetul de redacție al revistei lucrează PP. CC. Pr. Melentie Șora și Victor Vlăduceanu.

„Prima brazdă” o trage P. C. S. Prot. Dr. Ștefan Cioroianu. Sfinția Sa arată, în articolul de fond, că scopul revistei este să readucă în stăutul sfânt al bisericii noastre strămoșești toate oile rătăcite dela turma românească și creștinească. Mai departe, cuprinsul primului număr al revistei e următorul:

Pr. Victor Eaur: Credința mântuitoare, predici pentru Duminica a 4-a după Rusalii;

Pr. Marcu Bănescu: Misionarismul muncitorului român, cuvântare către muncitori;

Pr. Gavril Relea: Gadarenii, predică pentru Duminica a 5-a după Rusalii;

Pr. Cpt. C. Băntu: Patriotismul, cuvânt către pre-militari;

Pr. Melentie Șora: Puterea rugăciunii, predică pentru praznicul sf. prooroc Ilie;

Pr. Victor Vlăduceanu: Cruciada anticomunistă, cuvântare despre „sensul istoric al războiului actual”;

Pr. I. Racoveanu Nera: Miluște ne pe noi Fiul lui David!., predică pentru Duminica a 7-a după Rusalii; Revista cărților, sinaxar, ecouri.

Facem confratelui timișorean cele mai bune urări de recoltă bună în ogorul bogat al lucrului evanghelic.

Informațiuni

■ **Bucovina și Basarabia sunt eliberate.** Sâmbătă în 5 Iulie 1941, la un an și câteva zile după ce au fost rapite de bolșevici, a revenit Bucovina la sânul Patriei-mame, deodată cu căderea orașului Cernăuți în mâinile armatei noastre biruitoare; iar peste două zile Basarabia.

Astfel cele două țări rapite din coroana lui Ștefan cel Mare, se așază din nou, cu ajutorul lui Dumnezeu și prin vitejia ostașilor români comandați de Generalul I. Antonescu, în coroana de oțel a României Regelui Mihai I.

■ **P. C. Icon. st. Dr. Nicolae Popovici**, cu data de 1 Iulie 1941 a renunțat la funcțiunea de Director General al Cultelor și și-a reluat postul de Rector al Academiei Teologice din Arad. Cu acest prilej dl. General Radu Rosetti, ministerul culturii naționale și al cultelor, i-a adresat următoarea adresă:

„Primesc cu multă părere de rău demisiunea Prea Cucermei Voastre din funcția de Director General al Cultelor, funcție, în care ați dovedit atâta destoinicie, încât ați câpătat întreaga mea încredere. Vă rămân recunoscător pentru folositoarea colaborare a Prea Cucermei Voastre.”

În locul P. C. S. Parintelui N. Popovici a fost numit Director General al Cultelor dl. Iorgu D. Ivan, doctor în Teologie și Drept, fost asistent pe lângă catedra de Drept bisericesc dela Facultatea de Teologie din București, un foarte bun cunoscător al tuturor problemelor bisericești.

A mai fost rechemat în Ministerul Culturii Naționale și al Cultelor dl. Inspector general Dr. Moise Ienoș, care fusese pensionat în toamna anului trecut.

■ **Academia Teologică din Oradea**, care în anul școlar 1940/41 a funcționat provizor la Arad, cu profesorii detașați 4 la Academia Teologică din Arad și 3 la cea din Caransebeș, din toamna anului 1941 va funcționa provizor la Timișoara.

În felul acesta, desideratul Adunării Episcopale din Timișoara de a deschide în metropola Banatului o Academie Teologică, este deocămdată implinit.

■ **† Arhim. Iustin Serbănescu** a decedat la Mănăstirea Cernica în 6 Iulie 1941. S'a născut la 1869 și s'a pregătit pentru cariera armelor. Dar având vocație pentru monahism s'a călugărit și după peregrinări pe la Atos, s'a așzat la Cernica.

A luat parte în calitate de confesor militar, la campania din 1916-19 și s'a distins pe front ca preot și ostaș al Regimentului 21 Infanterie, învrednicindu-se să fie decorat — singurul dintre preoți — cu Ordinul Mihai Viteazul. Iată ce spune despre vitejia lui înaltul decret prin care a fost decorat:

„Pentru vitejia, destoinicia și iubirea de Patrie, ce a arătat pe câmpul de onoare în 1916.

Pe lângă că și-a îndeplinit cu mare devotament

indatoririle ce avea ca confesor al regimentului, a mai luat parte la toate luptele, mergând cu sfânta cruce în mână, în fruntea luptătorilor regimentului.

„In ziua de 21 Octombrie 1916, văzând că regimentul Feldioara a pierdut în lupte aproape pe toți ofițerii și că comandantul căzuse rănit pe muntele Clăbucetul Taurului, a luat comanda acestui corp și luptând ca un erou o zi și o noapte, a respins pe inamic până pe muntele Susai, oprindu-l de a ocupa Azuga. In luptele de pe muntele Dihamului a condus batalionul de dispensații, iar la 16 Noembrie 1916, fiind pentru a doua oară rănit pe muntele Sorica în timpul unui atac al Azugei, a refuzat evacuarea pentru a nu se despărți de vitejii regimentului.”

Arhim. Iustin Șerbănescu în 1919 a intrat împreună cu generalul Moșoiu în Budapesta. Viața întreagă a fost un călugăr cucernic și viteaz; a slujit cu același devotament Crucea și Oastea.

Dumnezeu să-l odihnească în pace.

■ **Victimele bolșevismului.** La New York în Biserica „Mântuitorul”, care este catedrală ortodoxă rusă, se află o capelă consacrată „doliului Rusiei”. Pe zidurile Sanctuarului se găsesc plăci unde s'a săpat numele victimelor bolșevismului! Iată cifrele:

21 episcopi.

1566 preoți.

34.585 institutori, magistrați și medici.

16.367 studenți și profesori.

79.900 funcționari.

65.890 nobili și aristocrați.

56.340 ofițeri.

196.000 lucrători.

268.000 soldați și marinari.

800.000 țărani.

Aceste cifre reprezintă numai zece ani de războiu civil sau lupte sângeroase (1917-1927) ce au fost încontinuu între țărani ce și apărau recoltele lor și soldații ce aveau ordin să le rechiziționeze.

Această informație este suficient de edificatoare și nu mai are nevoie de nici un comentariu. („Țara”)

■ **Chemarea tineretului la muncă.** D-l general R. Roșetti, ministrul culturii naționale și al cultelor, a semnat o importantă „chemare a tineretului la muncă de folos obștesc”, din care extragem următoarele:

„In timp ce ostașii români își încordează puterile alături de camarazii lor germani spre a împinge hotarul de răsărit al României până acolo unde ni se întinde Neamul, ministrul culturii naționale și al cultelor cheamă tineretul școlar al țării să și ofere puterile la muncă de folos obștesc, cu precădere pe ogoarele plîne de rod. (Decizia nr. 140.840 din 27 Iunie 1941).

Este o chemare a cărei însemnătate nu va scăpa din vedere nimănui în actualele împrejurări.

Munca de folos obștesc are pentru tineret un îndoit scop. Primul, de ordin *educativ*: să-l inițieze în

jerfa personală pentru obște, să-l deprindă cu subordonarea intereselor individuale față de cele generale, să-l introducă în cultul muncii, închinată Neamului și Patriei.

Al doilea scop e *utilitar*: să mențină și dacă e posibil să sporească producția țării prin înlocuirea la muncă a celor plecați pe front, pentru a zădărnici astfel speranța celor cari cred că ar putea să-și facă din foamete un prețios aliat în războiu.

Sunt chemați la muncă de folos obștesc toți tinerii, băieți și fete, dela 12 ani în sus și îndeosebi elevii școlilor secundare și studenții fără alte obligații de a presta serviciu Statului.

In principiu, fiecare tinăr este chemat să presteze munca potrivită cu puterile sale fizice și sufletești deci, ce poate și cum poate, potrivit vârstei, sexului, deprinderii, etc.

Prin urmare, fiecare să-și aleagă o muncă, dar nimănui nu i se va pretinde ceea ce nu i îngăduie puterile.

Iată câteva activități pe care le-ar putea îndeplini tineretul:

a) La sate: prașit, plivit, întorsul și adunatul fânului, supravegherea vitelor la pășunat, ajutor la secerat, ajutor la treerat, la vânturat, cules fructe, fasole, in și cânepă; adunarea plantelor medicinale (floare de soc, mușetel, ismă, sunătoare, coada șoricelului, etc.), îngrijirea păsărilor, înalbitul pânzelor, trăsul horangicului, cusutul, țesutul (fetele), împărțirea corespondenței poștale.

b) La orașe în afara de micile servicii în gospodărie, căutarea corespondenței la poșta, distribuirea corespondenței, legătura între instituții (agenți), servicii de birou la percepții, administrații financiare, la spitale, la cancelariile școlare, la cantinele organizate de asistență socială, elevii din școlile comerciale: practica în magazine, cei dela școlile industriale, lucru în atelier, etc.

Tinerilor cari vor fi prestat în vara această activități de interes obștesc, li se face unele înlesniri, în situația școlară: o majorare cu un punct la media obținută la concursurile de bursă și la nota dela conduită pe primul trimestru din anul 1941/42. Celor cari vor lipsi dela această îndatorire, li se vor aplica sancțiuni: nu vor fi înscriși și reinscriși la școlile secundare și superioare; bursierii își vor pierde implicit bursele, pe anul școlar 1941/42.

Pentru a înlesni formarea echipelor de tineri și găsirea locurilor de muncă se constituiesc comitete anume, în modul următor:

a) In fiecare comună rurală (sat) sau urbană ne-reședință, un comitet pentru munca de interes obștesc a tineretului format din: comandantul premilitar local (președinte, care are și inițiativa constituirii), primarul comunei, directorii de școli, preoții, șeful postului de jandarmi, medicul sau, în lipsă, agentul sanitar. Sediul comitetului: la școală...

b) In fiecare comună urbană, reședință de județ, comitetul pentru munca de interes obștesc a tinerilor

se alcătuește din: prefectul sau delegatul său (ca președinte care are și inițiativa), primarul, directorii de școli secundare (de băieți și fete), comandantul legiunii de jandarmi sau inlocuitorul său, subinspectorul premilitar, inspectorul școlar județean, medicul județului sau delegatul său...

c) În municipii, se vor forma comitete pe sector, cu autoritățile corespunzătoare orașului reședință de județ.

Nu se va admite lenevire, dar nici nu se vor cere eforturi peste puterile fiecăruia. Se va urmări muncă metodică și odihnă la timpul cuvenit. Ocrotirea sănătății fizice și morale a tineretului va fi o preocupare de competență a tuturor.

Durata muncii de folos obștească este de 20-25 zile..."

■ **Alegerea de protopop** al tractului Ineu s'a făcut Joi în 10 Iulie 1941, sub președinția P. C. S. Părintelui prot. Sava Tr. Seculin consilier eparhial, cu următorul rezultat: Pr. Dr. I. Cociuban 21 voturi, Prot. Șt. Bogdan 12 voturi, Pr. Dr. R. Popa 6 voturi și Pr. I. Monția 5 voturi.

Nr. 3095/1941.

Comunicate

On. Minister al Culturii Naționale și al Căltorilor, cu adresa Nr. 25260/1941, face cunoscut următoarele:

În legătură cu memoriul preoților prin care cer ca timpul servit la parohii extrabugetare și în posturi onorifice să li se calculeze la gradații, avem onoare a vă ruga să binevoiiți a dispune să ni-se înainteze tablouri de personalul clerical din cuprinsul acelei Chiriarii, care intră în această categorie, în vederea studierii acestei chestiuni.

C. Preoți cari au servit la parohii extrabugetare sau în posturi onorifice, fără salariu de la Stat, vor înainta, pe cale ierarhică, raport până la data de 18 Iulie a. c. arătând parohia sau postul onorific unde au servit și data de când și până când au servit fără salariu.

P. C. Păr. Protopresbiteri vor verifica datele și vor înainta tabloul acestor preoți, cu datele de mai sus, până la 25 Iulie a. c.

Arad, la 7 Iulie 1941.

Consiliul Eparhial.

Nr. 3231/1941.

Atragem din nou atențiunea C. Preoți și-i obligăm a da tot sprijinul organelor administrative în opera de organizare a muncilor agricole, povățuind și îndemnând pe toți cei capabili de muncă a da sprijin celor plecați a-și face datoria față de țară, precum și celor neputincioși, în special la strângerea recoltei de grâu, ca să nu piardă nimic din nesecherarea la timp a spicoaselor.

Arad, la 5 Iulie 1941.

Consiliul Eparhial.

Nr. 3167/1941.

Concurs

Pentru îndeplinirea parohiei *Paulian*, protopiatul Buteni, decretată vacantă de Consiliul Eparhial, se publică concurs *din oficiu* cu termen de 30 de zile, socotite dela prima apariție a prezentului concurs în organul oficial „Biserica și Școala”.

Venite:

1. Sesiunea parohială în întindere de 24 jug. cad.
2. Casa parohială cu supraedificate,
3. Stolele legale și birul legal,
4. Salariul dela Stat.

Parohia este de *clasa II (doua)*.

Cererile de concurs însoțite de actele necesare, sunt a se înainta Consiliului Eparhial ort. rom. din Arad, în termenul concursual.

Preotul numit va plăti toate impozitele după beneficiul său.

Arad, din ședința Consiliului Eparhial dela 12 Iunie 1941.

† ANDREI
Episcop.

Traian Cibian
consilier ref. eparhial
2-3

Nr. 3174/1941.

Se publică concurs *din oficiu*, cu termen de 30 zile, socotite dela prima apariție a prezentului concurs în organul eparhial „Biserica și Școala”, pentru îndeplinirea postului al *doilea* de preot al *Catedralei* ort. rom. din Arad.

Candidații vor trebui să aibe *licența* în teologie.

Ca beneficiu va avea salariul înscris în bugetul Statului.

Cererile de concurs se vor înainta, în termenul concursual, Veneratului Consiliu Eparhial ort. rom. din Arad.

Arad, din ședința Consiliului Eparhial dela 12 Iunie 1941.

† ANDREI
Episcop.

Traian Cibian
consilier ref. eparhial
2-3

Aviz

Prea Cucernicii Preoți sunt rugați a achita până la data de 20 crt. costul cărților de religie, a catehismului, precum și a materialului de colportaj vândut, iar restul nevândut să ne fie returnat până la data de mai sus.

Librăria Diecezană
- Arad -